

Punkt under Overvejelse og gjorde endogsaa indledende Skridt til at faa en saadan Kommission nedsat, men der viste sig Vanskelighed derved, idet jeg nemlig fandt, at Grundlovens Forskrift om Indførelse af Offentlighed og Mundtlighed i Retsplejen, som det ogsaa kan være meget ønskeligt at faa ført ud i Livet, i alt Fald inden for visse Grænser, naturligvis først maa være opfyldt for de borgerlige Domstoles Vedkommende, inden der kan blive Tale derom i den militære Retspleje. Det var da af Interesse at faa at vide, naar Proceskommissionen kan ventes at have endt sit Arbejde, og jeg rettede en Forespørgsel derom til Justitsministeren, som svarede, at det kan ventes at ske til Sommer. Naar det forholder sig saaledes, vil jeg meget henstille til det ærede Medlem, som jeg beklager ikke er til Stede, om han ikke ogsaa vil finde det rigtigt, at vi udsætte Reformen af den militære Strafferetspleje, indtil den civile Strafferetspleje er bleven omordnet ved Lov. Man kan vistnok gaa ud fra, at i Tidsrummet mellem en saadan Lovs Vedtagelse og dens Ikrafttræden vil der være Tid nok til at udarbejde et Forslag til en Reform af den militære Strafferetspleje. Det samme ærede Medlem har talt om den Indskrænkning i Officerernes Ytringsfrihed, der er en Følge af Cirkulære af 26de Oktober 1877, altsaa denne saakaldte Mundkurv. Dette Spørgsmaal blev rettet til Marineministeren, men han henviste til en Besvarelse fra min Side. Det er naturligvis begrundet i, at dette Cirkulære, som han anførte, i sin Tid er udstedt af en Mand, der beklædte baade Krigs- og Marineministerstillingen. Jeg skal gerne tage Spørgsmaalet om Ophevelse af dette Cirkulære under Overvejelse, men jeg vil dog sige, at da jeg forleden Dag hørte Tale om den Sag her i Tinget, var jeg temmelig ubekendt med dette Cirkulæres Tilstedeværelse, uagtet jeg har været Officer i mange Aar. Jeg har i alt Fald aldrig haft den Mundkurv paa, men jeg skal, som sagt, tage dette Spørgsmaal under Overvejelse.

Harald Jensen: Den Maade, hvorpaa Ministeren har administreret Jærnbantakstloven, har jo fremkaldt en stor Del Indsigelser her i Salen, og det endda ret skarpe Indsigelser. Der er det ejendommelige ved disse Indsigelser, at de ere fremkomne, om jeg saa maa sige, fra kompetent Side, idet vi have set, at saavel Formanden for det Udvalg, der i sin Tid var nedsat, som Ordføreren og en stor Del af Med-

lemmerne af Udvalget ere traadte frem og have bebredt Ministeren den Maade, hvorpaa Loven er bleven administreret. Jeg kan fuldt ud slutte mig til, hvad der er blevet sagt fra disse Sider. Jeg sad ogsaa i det Udvalg og kan heller ikke se anderledes paa den Sag, end at den Maade, hvorpaa Loven er bleven administreret, er et Brud paa trufne Aftaler og paa givne Løfter. Det er ikke heldigt, at noget saadant kan siges og bliver sagt, naar en Lov er traadt ud i Livet. Mellem Udvalget og Ministeren skulde der gerne eksistere et vist Tillidsforhold. Det er jo saa, at mange Ting ikke kunne afgøres ved Lovens Ord, men man taler saa med Ministeren enten i Udvalg eller i Salen om Forholdene, og man enes om den Aand, i hvilken Loven skal fortolkes. Men naar saa Ministeren gaar fra det og ikke opfylder de Forudsætninger, ud fra hvilken Loven er given, hører jo næsten alt op. Tillidsforholdet mellem Udvalget og Ministeren falder bort, og det bliver meget vanskeligt at faa Lovene førte ud i Livet. Udvalgene blive da nødte til med den mest pinagtige Nøjagtighed at sætte enhver lille Bagatel ind i Loven, de blive nødte til at behandle Ministerens Ord med Mistillid og føre dette over i Lovenes Bogstav, og dette kan jo ikke være heldigt. Den højtærede Indenrigsminister omtalte noget dette Forhold i Gaar, men det forekommer mig, at han egentlig meget svagt imødegik disse Indvendinger. Det væsentligste, han benyttede som Forsvar mod de Angreb, der ere rettede imod ham, var en Henvisning til, hvad den tidligere Indenrigsminister havde udtalt ved given Lejlighed. Jeg har i den Anledning set efter i Dag, og jeg finder, at det, som den højtærede Indenrigsminister udtalte den Gang, dog ikke har været mere fyldestgørende, mere overbevisende, end at det ærede Medlem, som rejste Forespørgslen, bagefter kunde udtale, at han fremdeles hævdede, at de Forudsætninger, som paa forskellige Omraader vare til Stede, da man vedtog Loven, ikke vare skete Fyldest. Altsaa mere overbevisende og mere udtømmende var den højtærede Indenrigsministers Udtalelser i Fjor ikke, og det er det, som er blevet sagt i Aar af alle dem, der have været med til at føre denne Lov frem: Saa godt som hele Udvalget, dets Ordfører, dets Formand, dets Medlemmer, alle sige de, at de Forudsætninger, ud fra hvilke Loven er given, ere brudte, at de Aftaler, som ere trufne med Ministeren, ere brudte, ikke fulgte, og at de Løfter, som ere givne, ikke